

Uit een werk van Etienne Chenevière*

Het monnikendom vereert Maria Magdalena
als haar patrones.
Bemeditteer het verhaal
dat het evangelie aan haar wijdt
en volg haar met uw hart.
Zij zal u tot grote steun zijn.
Ge zijt niet beter dan zij was,
en niet méér dan zij verdient gij
de barmhartigheid van de Heer.
Zij kon de blik van Christus niet meer vergeten,
toen Hij haar gezegd had:
uw zonden zijn u vergeven.
'Uw geloof heeft u gered, ga in vrede'
Ook gij zult niet gelukkig zijn,
tenzij ge ditzelfde geloof hebt.
Diep berouw is niet echt
zonder die vertrouwvolle en geruststellende zekerheid.
Wantrouwen in de vergiffenis
is een belediging aan het vaderlijk hart van God.

Als de kluizenaar weent
bij de gedachten aan zijn vroegere misstappen,
laten het dan tranen van vreugde zijn.
Want God herstelt
op een meer bewonderenswaardige manier
dan Hij scheidt.

Als in het geestelijk leven
niets ooit definitief is,
dan is ook niets onherstelbaar.
'Neen, schreef Père de Foucauld,
de fouten uit het verleden maken mij niet bang.
De mensen vergeven niet,
omdat ze de verloren zuiverheid niet kunnen terugschenken;
maar God vergeeft,
want Hij neemt alle smetten weg
en herstelt de eerste schoonheid in haar prille toi.'
Het diep berouw deelt reeds
in het licht van de verrezen Jezus,
anders valt het in de afgrond van de wanhoop.
Magdalena wist het beter dan wie ook,
zij, die als eerste de Heer zag
op de morgen van Pasen.

* Etienne Chenevière, L'erimitage. Spiritualité du Désert Genève, Claude Martigny 1969, 53-62 **UITGAVE:**

